

św. Zygmunt (ok. 480-524) król Burgundii, męczennik

Głogów, witraż w Kościele pw. Bożego Ciała
zobacz: [Święci w Polsce i ich kult w świetle historii](http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/2j.html)
<http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/2j.html>
<http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/7j.html>

Zygmunt był synem Gundobalda, króla Burgundii (+ 516). Jeszcze za życia ojca rządził częścią państwa. Był arianinem. Pod wpływem nauk św. Awita, biskupa Vienne, przeszedł na katolicyzm (po 501 r.).

Początkowo rządy Zygmunta były nader pomyślne. Trwało to jednak niestety zbyt krótko. Za poduszczeniem swojej drugiej małżonki król dopuścił się zbrodni. Macocha oskarżyła syna Zygmunta z pierwszego małżeństwa, Sigeryka, że knuje przeciwko niemu zdradę stanu. Król uwierzył nieuczestnej kobiecie, która w ten sposób chciała otworzyć drogę do tronu swemu własnemu synowi, i kazał w swojej obecności Sigeryka zadusić. Gdy jednak pierwszy szał minął, rzucił się na ciało syna i zaczął gorzko płakać.

Podanie głosi, że dla odbycia pokuty za ten mord Zygmunt udał się do klasztoru w Agaunum, w pobliżu Szwajcarii, który sam ufundował, i w charakterze mnicha prowadził tam surowe życie (522). Píše o tym św. Grzegorz z Tours (+ 594) w swojej *Historii Franków*. Zbrodnia dokonana na Sigeryku miała niestety także następstwa polityczne. O krew Sigeryka upomniął się jego dziadek, Teodoryk Wielki (+ 526). Wypowiedział on wojnę Burgundii. Zygmunt opuścił więc klasztor i udał się na pole walki. Przegrał wojnę i został zmuszony do ucieczki wraz z żoną i dziećmi. W czasie pościgu sprzymierzony z Teodorykiem król Franków, Klodomir, pochwyił Zygmunta i wraz z rodziną uprowadził do Orleanu. Następnie w miejscowości Culmiers wrzucono wszystkich do studni, co spowodowało ich śmierć w 524 r.

Tradycja zachowała w pamięci Zygmunta jako króla pobożnego. Chętnie porównywano go z królem Dawidem, który dopuścił się zbrodni, ale odpokutował swój grzech. Św. Grzegorz z Tours nazywa Zygmunta męczennikiem; jako taki też odbiera cześć.

Ciało św. Zygmunta przeniesiono do kościoła opactwa św. Maurycego. Do dziś spoczywa ono tam w kosztownym i artystycznym sarkofagu. Część relikwii złożono w osobnym relikwiarzu, by można je było wystawić i nieść w czasie procesji. W wieku XIV i XV św. Zygmunt należał do najpopularniejszych świętych Europy.

Szczególną czcią otacza św. Zygmunta diecezja płocka. W roku 1166 biskup Werner przywiózł do Płocka z Akwizganu jako dar cesarza Fryderyka I część czaszki św. Zygmunta. Król polski Kazimierz Wielki zamówił u złotników krakowskich kosztowną hermę, popiersie Świętego, w którym umieszczono tę relikwię. Hermę zdobi diadem piastowski z wieku XIII, ozdobiony szafirami, rubinami i perłami. Św. Zygmunt jest patronem miasta Płocka. W katedrze płockiej ma osobną kaplicę. Jest także patronem Cremony w Lombardii i diecezji Monachium-Fryzylga; wzywany jako orędownik podczas malarii oraz przez chorych na przepuklinę.

W ikonografii atrybutem Świętego jest studnia, w której został utopiony.

<https://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/05-02b.php3>

1. Gidle, wt w baz. – Sankt. MB Gidelskiej;
Z3,2- Głogów, wt w ko Bożego Ciała;
3. Częstochowa, fg w Muz. Archidiec.;

4. Kraków, fg na fasadzie ko śś. Ap. Piotra i Pawła;
5. Częstochowa, fg w ko św. Zygmunta
Toszek, ko. Katarzyny Aleksandryjskiej (zdj. pw)

Jeżeli nie zaznaczono inaczej, to zdjęcia: Jan Nitecki